

חכמת נשים

פרשת בשלח התשוב"ד

שבת שירה

שבת זו פרשת בשלח נקראת "שבת שירה" על שם השירה ששרו משה רבנו ועם ישראל כולם כאחד, ואפי' עוברים במעי אמותיהן הוציאו ראשון והיו שרים ומזמרים לאל עליון.

וכל זאת כאשר ראו את הנס הגדול שלא היה כמוהו של "קריעת ים סוף" שנחלק לי"ב חלקים. שהוא נס גדול יותר מכל העשר מכות שהיו במצרים. וכל השירה נאמרה ברוח הקודש וכפי שאמרו ז"ל ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי הכהן במראות הנבואה. ובין דברי ההודיה שבשירה משולבים גם פסוקים של נבואה על הכניסה לארץ ישראל, על הגאולה השלימה שתהיה בקרוב ועל בנין ביהמ"ק.

גם הנשים השתתפו בשירת הים ככתוב: "ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאנה כל הנשים אחריה בתופים ובמחלת ותען להם מרים, שירו לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים".

שכידוע בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים ונגאל גם בקרוב במהרה בימינו.

בהמשך הפרשה כשכל עם ישראל היו עוסקים בכסף וזהב, ומשה היה מסובב את העיר שלשה ימים ושלש לילות למצוא את ארונו של יוסף, שלא היו יכולים לצאת ממצרים בלי יוסף, שכך השביע אותם לפני מותו שנאמר וישבע יוסף את אחיו.

משנתייגע משה ולא מצאו, כגעה בו סרח בת אשר, ראתה שהיה עייף, אמר לה שלשה ימים ולילות סבבתי את העיר למצוא ארונו של יוסף ואיני מוצאו.

אמרה לו בוא עמי ואראך היכן הוא, הוליכה אותו לנחל אמרה לו במקום הזה עשו ארון של חמש מאות ככרים והשליכו אותו בתוך הנחל, וכך אמרו לפרעה רצונך שלא תצא אומה זו מכאן לעולם, העצמות של יוסף אם לא ימצאו אותם לא יוכלו לצאת.

מיד עמד משה על שפת הנחל ואמר: יוסף, יוסף, אתה ידעת האין השבעת את ישראל פקוד יפקוד אלהים אתכם, תן כבוד לאלהי ישראל ואל תעכב גאולתן בקש רחמים לפני בוראן ועלה מן התהומות, מיד התחיל ארונו של יוסף מפעפע, ועלה מן התהום כקנה אחד, לקח אותו ושם אותו על כתפו.

אמר הקדוש ברוך הוא למשה, יוסף נתעסק בקבורת אביו, אבל אתה אינך בנו ולא בן בנו, ולא אתה חייב לעסוק בו, והשתדלת בקבורתו, חייך אני איני חייב לשום בריה, ואני מטפל בקבורתך שנאמר "ויקבור אותו בגיא".

המשך בעמוד הבא

דברים יקרים מלב אל לב
מאת הרבנית
נעמי שמואלי תליט"א
אשת חבר

למו"ר ועט"ר הגה"צ
רבי בניהו שמואלי שליט"א
ראש ישיבת המקובלים
"נדר שלום" תב"ץ

גליון מס' 265

אשרת
חיל
מי ימצא
ורחוק
מפנינים
מנרה

חכמת נשים

ואמרו חז"ל על הכתוב: "חכם לב יקח מצוות" - זה משה, שכל העם היו עסוקים בביזה ובשלל, אך משה חיפש את עצמות יוסף ולקחם עמו במשך ארבעים שנה שהיו במדבר.

עצמות יוסף שימשו דוגמא ומופת ומוסר השכל למשה ולישראל, עצמות יוסף הזכירו לישראל מה יכולה לגרום שנאה, האחים שנאו את יוסף ולא יכלו לדברו לשלום, הוא חשד בהם שאינם שומרים על חוקי התורה, הם חשבו שהוא מתנשא עליהם וחושב למלוך ולמשול עליהם.

אם היו מדברים אחד עם השני והיו מסבירים אחד לשני, הרי יוסף לא היה נמכר ואבותינו לא ירדו למצרים, אך בגלל השנאה שהיתה ביניהם ולא רצו לדבר אחד עם השני, גרם הדבר שיוסף נמכר ואבותינו ירדו למצרים ונשתעבדו ארבע מאות שנה, לכן בראותם את הארון, הבינו מה ההרס והחרבן שיכולה השנאה לגרום.

ומזה נלמד כמה צריך להרבות אהבה ואחוה שלום ורעות, אם יש ח"ו איזה מחשבה רעה וכדו' צריך לשאול ולברר, אולי זה בכלל טעות, ולא היו דברים מעולם.

כמו כן עצמותיו של יוסף שימשו דוגמא לעם ישראל, שידעו שאין עצה ואין חכמה ואין תבונה נגד ה' האחים רצו להפטר מיוסף, כדי שלא ימלוך עליהם כאמרם: "לכו ונהרגו ונשליכהו באחד הבורות... ונראה מה יהיו חלומותיו" ולבסוף מכרו אותו למצרים שהיה שם חוק חזק, שעבד לא יכול להרים ראש, ואפילו בגדי שיראין אינו יכול ללבוש.

ולכן האחים כשירדו למצרים ויוסף התנכר אליהם ודיבר אתם קשות, לא עלה בדעתם שיוסף לפנייהם, כי ידעו שעבד הנמכר למצרים אין לו תקומה, וישאר עבד עד יום מותו, והנה הם בעצמם במעשיהם גרמו לו שימלוך ויתנשא וכל החלומות שפחדו מהם, הם גרמו למימושם, להראות שאין להתחכם נגד ה' יתברך ומה שיגזור הוא מה שיהיה.

דבר נוסף למדו מהארון של יוסף, שימש דוגמא למשה כיצד להתנהג עם ישראל, האחים התנכרו ליוסף כשנפל בידם ורצו להמיתו, אך כשיוסף עלה לגדולה והאחים היו זקוקים לו, לא גמל להם רעה, אלא גמל עמהם טובות, גם ניחם אותם ודיבר על לבם, ואמר להם שהכל מה' יתברך ואין להם להתעצב על מכירתו והתנהג עמהם ברחמים.

ה' יזכנו לראות את העולם בעיניים הנכונות, להודות ולהלל לה' יתברך על כל רגע, ולהשתדל רק להיטיב עם בני אדם, ככל היותר, ובאותה מידה גם ה' יתנהג עימנו, וע"י האחדות תיפסק במלחמה "ביחד ננצח" בעז"ה כשהקב"ה יראה אותנו באחדות, מיד יגאלנו גאולת עולמים. אמן.

בברכת שבת שלום

נעמי שמואלי

מעשיות וחיזוקים

על רבינו מרדכי שרעבי זע"א

אפשר היה ללמוד מרבינו עצמו שהיה מקיים הדבר הלכה למעשה והיה דוגמא חיה לכך, שהיה נזהר לאכול אך ורק הדברים הבריאים וממעט באכילתו, ולדוגמא נביא את ארוחת הבוקר של רבינו, ארוחה דלה ונקיה, שהיתה כלולה משתי כפות גדושות של חילבה עם מים, שתי פרוסות לחם חי מחיטה מלאה, חצי פלפל, חצי אבוקדו, חצי ביצה קשה, לבן אחד, כוס קפה טחון עם מעט חלב עיזים, ושתי בננות.

נס קפה - רבינו היה מתנגד בכל תוקף לשתיית נס קפה, והיה אומר שזה מדלל את המח, ועדיף לשתות קפה שחור עם חלב, ולא נס קפה. ועל הטבק היה אומר שהוא מזיק מאוד כשמגיעים לגילאי ארבעים-חמישים. וכן הסגריות, היה מוכיח בכל כוחו את מי שהיה מעשן.

שקדים - מי שאוכל שקדים לא קלויים שווה לאכילת עשר קילו בשר.

תפוחים - תפוח ירוק (גרנד) - מחזק את עצמות הברכיים והרגליים. ותפוחים דלישים - טוב לנשים מעוברות שילדו בנקל, ויצא הולד לאויר העולם בריא ושלם. אכילת שלשה תפוחים מידי יום מועילה לחיזוק הגוף ובריאותו.

טנזיה מרוקאית

המצרכים:

3 בצלים

חופן חמוציות

חופן צימוקים

6-8 משמשים מיובשים

6-8 שזיפים מיובשים מגולענים

חופן שקדים שלמים, לא קלויים

חופן אגוזי מלך

חופן אגוז ברזיל

חופן אגוזי קשיו

5 כפות סילאן

2 כפות סוכר

$\frac{1}{2}$ כפית קינמון (או מקל קינמון)

$\frac{1}{2}$ כפית כורכום

אופן ההכנה:

משרים פירות יבשים במים חמים כ-10 דקות לריכוך ולסנון.

חותכים בצלים לרצועות ומטגנים עם מעט שמן עד שהם מזהיבים.

מוסיפים 5 כפות סילאן, 2 כפות סוכר, חצי כפית קינמון, חצי כפית כורכום ומערבבים את הכל ביחד.

על להבה ואש נמוכה מוסיפים את הפירות היבשים יחד עם כוס מים חמים עד לאידוי כל המים.

במחבת נפרדת מטגנים קלות, קשיו, בוטנים, אגוזים.

אחרי הטיגון מוסיפים את הפיצוחים על הפירות היבשים ומפזרים מעל שומשום (לא חובה).